

Z obsahu:

**Sláva Trojice
v nebeském Jeruzalémě**

Kátheze Jana Pavla II.
při generální audienci
28. června 2000
– strana 2 –

**Svatá Brigita – poutnice
Svatého roku**

Velká švédská světice,
spolupatronka Evropy
– strana 4 –

**Křesťané se na
Velehradě omluvili
za minulá příkoří**

Josef Pala
– strana 5 –

Oheň božské lásky

Modlitba sv. Brigity
– strana 6 –

Ke komu půjdeme?

Hmlie Jana Pavla II.
22. června 2000
– strana 7 –

Velehrad 5. 7. 2000

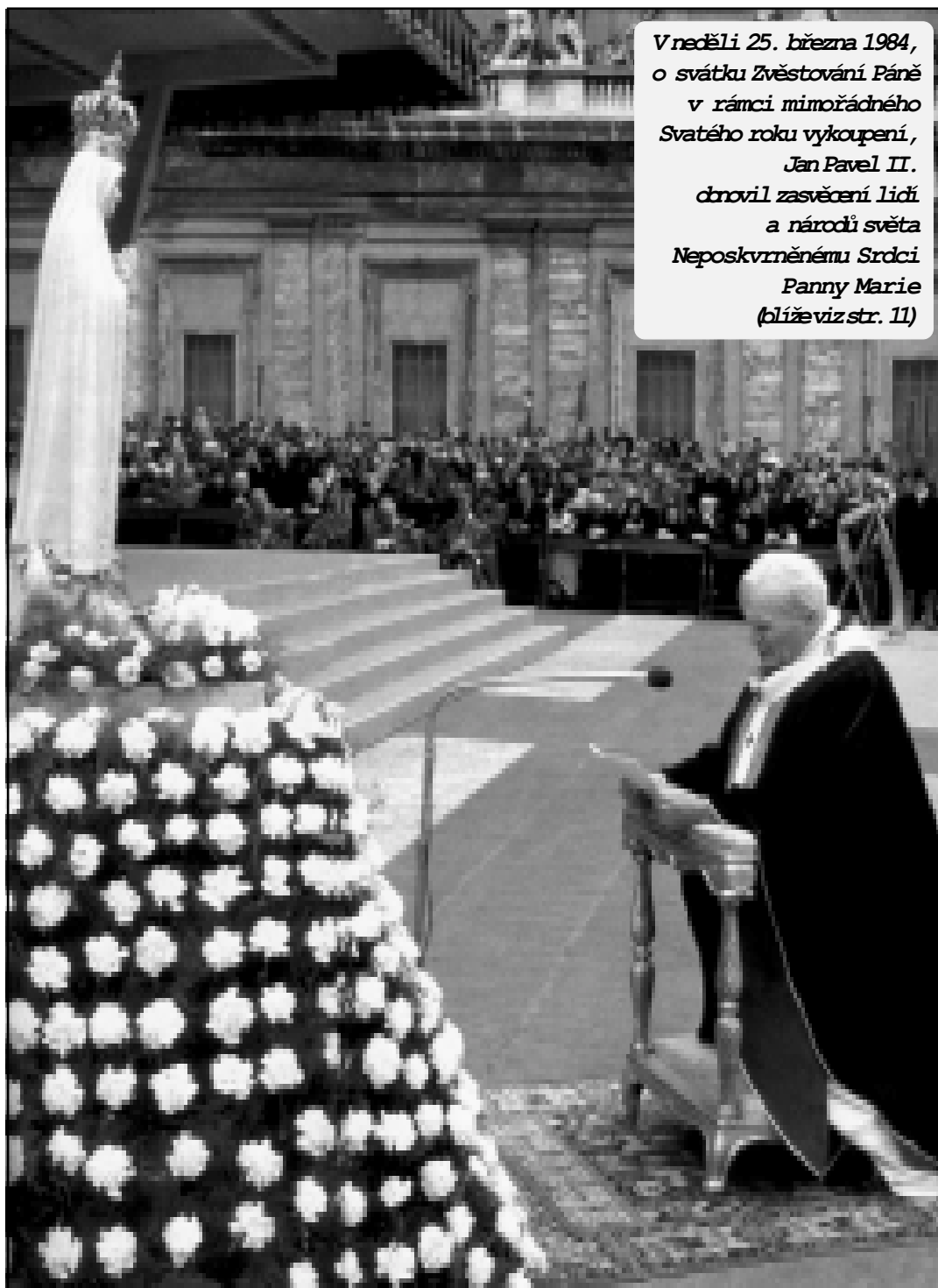
Vrchol Jubilejního
roku v českých
a moravských diecézích
– strana 8 –

**Tajemství kolem
tajemství (1)**

Patří fatimská prorocství
skutečně minulosti?
– strana 11 –

**Přání našim
novokněžím**

Mons. Erich Pepřík
– strana 15 –

*V neděli 25. března 1984,
o svátku Zvěstování Páně
v rámci mimořádného
Svatého roku vykopení,
Jan Pavel II.
obnovil zasvěcení lidí
a národů světa
Neposkvzrněnému Srdci
Panny Marie
(blíže viz str. 11)*

Sláva Trojice v nebeském Jeruzalémě

»Pokud Církev je zde na zemi jako poutnice daleko od Pána, považuje se za vyňnanyni, a proto hledá a myslí na to, co je nahoře, kde Kristus sedí po Boží pravici; život Církev je tam ukryt s Kristem v Bohu až do chvíle, kdy se ukáže se svým ženichem ve slávě.« (IG 6) Tato slova 2. vatikánského koncilu vytyčují cestu Církev, která ví, že *taď nemá město k trvalému pobytu, nýbrž že budoucí město hledáme* (Žid 13,14), *nebeský Jeruzalém, město živého Boha* (tantéž, 12,22).

Poznávání tváří v tvář

Až dospějeme ke konečnému cíli dějin, jak oznamuje Pavel, už nebudeme vidět jako v zrcadle, nejasně, nýbrž uvidíme tvář v tvář. *Potom poznám dokonale, jako Bůh poznává mne* (1 Kor 13,12). A Jan opakuje, že *až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je* (1 Jan 3,2).

Čeká nás tedy za hranicí dějin zářivé zjevení a plnost Trojice. V novém stvoření nám Bůh dá dar **dokonalého vnitřního společenství s ním**, které čtvrté evangelium nazývá *životem věčným*, pramenem veškerého poznání, což v biblické mluvě je právě společenství lásky: *»A to je život věčný, že poznají tebe, jediného Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista«* (Jan 17,3).

Cíl našeho putování

Kristovo vzkříšení chlašuje tento horizont světla, který již Starý zákon opěvuje jako **království pokoje a radosti**, z něhož *Bůh odstraní provždy smrt a setře slzu z každé*

tváře (Iz 25,8). Tehdy *konečně se setkají milosrdenství a věrnost, spravedlnost a pokoj si dají políbení* (Ž 85,11). Ale především jsou to poslední stránky Bible, totiž slavná závěrečná vize Apokalypsy, která nám odhaluje něsto, jež je posledním cílem našeho putování, **nebeský Jeruzalém**.

Tam se setkáme především s Otcem, ať fou i omegou, začátkem i koncem všeho stvoření (Zj 21,6). On se zjeví v plnosti jako Emanuel, Bůh, který přebývá s lidstvem, stírá slzy a obnovuje všechny věci (srov. Zj 21,3-5). Ale uprostřed onoho města se povznese také Beránek, Kristus, s nímž je Církev spojena snubním svazkem. Od něho získává světlo slávy, s ním je intimně spojena již nikoliv prostřednictvím chrámu, ale přímým a úplným způsobem (srov. Zj 21,9,22,23). K tomuto městu nás přivádí Duch svatý. Právě on udržuje dialog lásky vyvolených s Kristem: *Duch a nevěsta říkají: »Přijď!«* (Zj 22,17).

Potřeba očišťování

K tomuto plnému zjevení slávy Trojice se obrací náš zrak a jde přitom za hranice našich lidských podmínek, mimo tíhu bídy a hříšnosti, které prostupují náš pozemský život. Pro toto setkání si vyprošujeme každý den milost ustavičného očišťování, neboť jsme si vědomi, že do nebeského Jeruzaléma *nic poskvrněného nevejde, nikdo, kdo se dpouští chvostnosti a lži, ale jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života* (Zj 21,27). Jak učí 2. vatikánský koncil, liturgie, kterou slavíme v průběhu našich dnů, je jako »ochutnání« onoho světla, onoho nazírání, oné dokonalé lásky: *»Pozemská liturgie nám poskytuje něco jako předchut' účasti na liturgii nebeské. Ta se slaví ve svatém městě Jeruzalémě, k němuž směřujeme jako poutníci, tam sedí Kristus po Boží pravici a vykonává službu ve svatyni, v pravém stánku.«* (SC 8)

Obracejme se proto již nyní ke Kristu, aby nám skrze Ducha svatého pomohl a my abychom předstoupili čisti před Otce. K tomu nás vyzývá Simeon Metafrast v jedné liturgické modlitbě, kterou liturgie východní církve předkládá věřícím: *»Ty, který jsi sestoupením Ducha svatého Těšitele učinil ze svých učedníků svaté a důstojné nádoby, učej ze mne příbytek hodný tvého příchodu. Ty, který máš znovu přijít, abys soudil svět ve vši spravedlnosti, dovol také mně předstoupit před tebe, mého Soudce a mého Stvořitele, se všemi*

tvými svatými, abychom tě chválili a věčně opěvovali s tvým věčným Otcem a s tvým nejsvětějším, dobrým a oživujícím Duchem nyní i na věky.« (Modlitba k přijímání)

Nová nebesa a nová země

Spolu s námi také *celé tvorstvo neobčasně čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě... a živí v sobě naději, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí* (Řím 8,19-21). Apokalypsa nám oznamuje *novou zemi, nové nebe, protože dřívější nebesa a dřívější země zmizí* (srov. Zj 21,1). A Petr ve svém druhém listě připomíná tradiční apokaly-

tické obrazy, aby zdůraznil stejné pojetí: *Nebesa se stráví v ohni a živly se rozplynou v žáru. Ale my, podle zaslíbení, čekáme nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost* (1 Petr 3,12-13).

V očekávání harmonie a plnosti chvály musí všechno tvorstvo zpívat již nyní s člověkem zpěv radosti a naděje. Učíme tak také my slovy hymny z III. století, nalezeného v Egyptě: *»Spolu všechna obdivuhodná Boží stvoření ani ráno, ani večer nemlčí. Nemlčí ani zářící hvězdy, ani vysoké hory, ani propasti moře, ani prameny bystrých řek, proto opěvujeme ve svých hymnech Otce, Syna a Ducha svatého. Všichni nebeští andělé odpovídají: Amen! Amen! Amen!«* (Text vydaný A. Gastoné v La Tribune de saint Gervais, září-říjen 1922)

Bolletino Vaticano 28. 6. 2000
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Otcovská Boží starostlivost

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Byli jako ovce bez pastýře

Ježíšovi učedníci se vracejí ze své první apoštolské cesty. Jsou plní dojmů a nových zkušeností. Mohli si ověřit, co to znamená, pracovat ve službách Boží milosti a Boží moci. Děkuj Pánu za dary, které jejich prostřednictvím rozdával, i za to, že můžeš být svědkem jejich radostného návratu a upřímného vyprávění. Čerpej z tohoto zážitku sílu a touhu dát se k dispozici Bohu pro dlouhodobý zápas s mocnostmi temnot a zla.

Po tak náročné práci zasluhují učedníci chvíli odpočinku. Kam je Pán odvádí? Na pusté místo. Po intenzivním apoštolátu není lepšího odpočinku než setkání s Bohem o samotě, daleko od všech lidí, věcí i od veškeré aktivity, i té, která je tak záslužná a potřebná. Nauč se takto odpočívat na místě, kde můžeš zůstat opravdu jen ty sám se svým Stvořitelem.

Zatímco Ježíš odchází se svými na místo samoty, zástupy, které jej hledají, nešetří úsilím, aby mohli být v jeho blízkosti. Osvoj si jejich vytrvalost i předvídatost, s jakou dokážou vyhledávat svého učitele a dobrodince. Pociťuješ-li však nevoli, že přicházejí ve chvíli, kdy ruší vytouženou samotu, nedávej to najevo, dokud se nepřesvědčíš, jak na jejich neočekávaný příchod reaguje sám Pán.

Všechna Ježíšova práce s apoštoly směřuje k tomu, aby si z nich vychoval dobré pastýře pro veliké stádo potřebných a strádajících. A oni právě vytrvalostí, kterou vynakládají, aby našli Ježíše, ukazují, jak naléhavě pociťují svou nouzi. Jak by jim Pán mohl vyčítat, že jej ruší v době odpočinku, když vidí více než oni sami, jak velice potřebují jeho pomoc. Nemůže jim to zazlívát, naopak, jemu jich líto, že jsou jako ovce bez pastýře. Jeho dobrotivé srdce je pro ně otevřeno, ať přicházejí kdykoliv. Tělesná a duchovní nouze, která je trápí, také nezná odpočinku.

Hřích je vyhnal z místa hojnosti, které jim záviděl odvěký nepřítel. Ale Pán přišel, aby oznámil, že nastává usmíření. Skrze něho mají opět získat přístup k Otci. Pán je chce přivést nazpět na jejich luhy, abymohli růst a možit se. Právě proto přišel vzbudit nad nimi pastýře, kteří je budou pást, aby se již nemuseli bát ani strachovat a už se neztratili a nesešli na cesty smrti.

Jeho zatím malá družina – to jsou ti první z těch, které si pro toto poslání pečlivě vybírá a vychovává. Je nejen jejich učitelem, ale

i jejich nejdokonalejším vzorem. Aby mohli v jeho jménu vyhnět zlé duchy, musí se mu stát podobnými v jeho milosrdné lásce a pokorné služebnosti, která se rozdává a obětuje až do krajnosti. *Smiřuje totiž s Bohem nikoliv pouhým slovem, ale svou vlastní krví.* Je Pastýřem i Veleknězem, Obětí i Obětí.

Nepřestávej děkovat Pánu za nesmírný dar, který nám zanechává ve svých pastýřích, kteří jeho jménem pasou Boží stádo. Tvoje věčnost bude tím větší, čím hlubší je tvoje přesvědčení o jejich totožnosti se samým Kristem. Posílá ti je, aby ti posloužili vším, čím on sám slouží zástupům, které jej tak toužebně vyhledávají i na skrytých a odlehlých místech. Je v tvém vlastním zájmu, abys jim vyprošoval plnost darů Ducha, aby je mohli rozdávat v hojnosti tak, jak je rozdává Ježíš. Pomáhej jim svou vírou, aby jejich slova i jejich skutky mohly působit ty divy, které ty sám i svět potřebuje ke své spáse. Neboť nevěříš-li bezvýchradně v jejich moc, chybí ti základní předpoklad pro tvé uzdravení.⁽¹⁾

Tvá modlitba je o to potřebnější, že i Ježíšovi pastýři nosí své povolání v *hliněných nádobách*⁽²⁾. Jak upozorňuje prorok i zkušenost, není vyloučeno, že se mohou zpronevěřit svému poslání. Nikdo je nemůže zbavit jejich odpovědnosti, jestliže rozptylují stádo a nestarají se o ně podle Pánova příkladu a příkazu. *Běda pastýřům, kteří ničí stádo, které pasou!*

Když se do ovčince vloudil nepřítel a chrožuje zbytky stáda, přehlížet to a mlčet znamená podílet se na jeho ničení a rozptýlení. Pán však ukládá svým pastýřům bdělost: *Na tvých hradbách, Jeruzaléme, ustanovil jsem strážné. Ani ve dne, ani v noci nesmějí nikdy mlčet. Vy, kteří hlásáte Hospodina, neopřávejte si klidu!*⁽³⁾ Kdo se ujme ovcí, které se bezradně ohlížejí, kdo je zachrání, aby nezboudily? Pros Pána bez ustání, aby vzbudil pastýře, kteří je budou pást, a nebudou se bát ani strachovat, dokud je neshromáždí a nepřivedou zpět na svěží pastviny.

Je tu ještě další důvod k vroucí modlitbě za pastýře. Dobré pastýře ohrožuje nejen jejich vlastní slabost, ale i zášť nepřitele. Čím lepší a svědomitější strážce stáda, tím větší překážka pro Zlého. Není divu, že se stávají cílem jeho zálučných útoků. Pros proto vroucně Pána, aby pro ně prostíral stůl svých darů před zraky jejich nepřátel⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 5,33; ⁽²⁾ 2 Kor 4,7;

⁽³⁾ Iz 62,6; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 23.

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 23,1-5

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu“ – praví Hospodin.

Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid:

„Vy jste rozptýlili mé stádo a rozemnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků“ – praví Hospodin. „Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí“ – praví Hospodin.

„Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi zákonitý vyhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost“.“

2. čtení – Ef 2,13-18

Bratři! Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdálení, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části (židy i pohany) spojil v jedno a zboutil přehradu, která je dělila – když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onmu nepřátelství.

A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

Evangelium – Mk 6,30-34

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Poďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas se najíst.

Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi.

Když (Ježíš) vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

Svatá Brigita – poutnice Svatého roku

Píše se rok 1316. Středověk se schyluje ke konci. Evropa sužovaná hladem a epidemiemi stojí před válkou mezi národními monarchiemi. Daleko na severu v chladném Švédsku se právě vdává doba vlivného Berigera Perssona z královského rodu za guvernéra z Vatergotlandu. Je to sňatek dohodnutý již při jejím narození z politických zájmů. Zdálo se, že její osud je tím poznamenán jako u mnoha jiných dívek z vysoké šlechty.

Bůh jí však propůjčuje zvláštní milosti. Prošla pěšky půl Evropy, aby došla jako poutnice do Jenuzálama a navštívila místa, kde tekla krev mučedníků. Měla osm dětí, pomáhala chudým a nemocným, a protože milovala nade všechno Krista a církev, hovořila s králi a papeži a radila jim. Nakonec založila po příkladu Bernarda z Clairveaux mnišský řád. Ztělesňovala slova, která se naplnila na Kristu: *Horlivost pro tvůj dům mě stravuje*. Kardinál Ratzinger řekl v r. 1991 v přednášce k šestistému výročí jejího svatořečení: »Svatí jsou jako vábníčka a obrazy, jimiž Bůh skrze úřad církve bojuje proti naší ztrátě paněti a zapomnětlivosti našeho srdce. Brigita je jedním z těchto volání.« Zde je její životní příběh.

Zámek Finsta na březích Bjorkenského jezera severně od Stockholmu je sídlem soudce a guvernéra nejdůležitější říšské provincie. Stejně jako jeho žena Ingeborg patří i Birger Persson k prastarému rodu Folkungarů, ze kterého po staletí pocházeli švédští králové. Z této královské krve se narodila v roce 1302 Brigita. Své mládí trávila na zámku Finsta, dokud nebyla provdána za syna guvernéra z Vatergotlandu. Z tohoto manželství vzešlo osm dětí. Moudře a vytrvale se starala o své děti i o správu rodinného jmění. Ale v roce 1333 nastoupil její bratranec na švédský královský trůn a povolal ji ke svému dvoru. Na královském dvoře zažila na vlastní kůži namáhavý život vládky ženě i roztržštěnost Evropy. Tak se v ní probudila vášně pro politiku, která již neměla uhasnout po celý její život.

Krásná, inteligentní a sebevědomá blondýnka se stala záhy

tak vlivnou dámou na královském dvoře, že mohla otevřeně kárat samého krále za jeho despotickou politiku. Ale záhy ji potkala tragická událost. Její syn Gudmar zemřel ve věku devíti let. Otřesená jeho smrtí opouští se svým mužem navždy Stockholm a vydává se na pouť do Santiaga de Compostela. Doprovází je jeden cisterciácký mnich. Tato okolnost změnila rozhodujícím způsobem její další život. Ve Švédsku v bezprostřední blízkosti jejího domova vzkvétalo opatství Alvastra,

zůstat na dlouho. Po dvou letech zemřel na jednu nemoc. »Pamatuj na mne ve svých modlitbách,« řekl s udivující prostotou Brigitě na své smrtelné posteli. Bylo to roku 1344. Nyní začal pro již čtyřicetiletou Brigitu nový úsek života. K pohoršení svých příbuzných opustila zámek v Ulvase. Když uspořádala rodinné záležitosti, usadila se v jednom domě blízko opatství, do kterého zatím vstoupili její synové. Postupně se kolem ní shromáždilo mnoho mladých mužů církve. Věnovala se

první mnišské společenství sv. Bernarda z Clairveaux. Poutě se spřáteleným cisterciákem hluboce zapůsobila na Brigitu i na Ulfa. K jejímu překvapení sčítal po návratu své ženě, že by chtěl vstoupit do kláštera. Strávili již spolu 27 šťastných let. Jak bylo dosvědčeno při procesu blahořečení, milovala jej »sicut cor meum«, jako své vlastní srdce. Ulf však neměl v opatství

skutkem bliženské lásky, učila se latině a četla životopisy sv. Augustina, Benedikta, Bernarda a Františka. Postarala se o první švédský překlad Bible. Jak řekl kardinál Ratzinger, »toto cisterciácké prostředí bylo oblastí, ve které její víra nabyla konkrétní podoby. Byla to víra, která, jak dosvědčují její *Zjevení*, byla syčena důvěryplnou a vroucí úctou k Ježíšovu lid-

ství«. A zde pod vlivem těchto světů uzrála v Brigitě myšlenka založit mnišský řád, který měl být dvojklášterem: pod jedním představeným muži i ženy, ovšem odděleně. Brigita však věděla dobře, z jakého dřeva jsou lidé vyřezáni, a právě z tohoto vědomí vycházela při sestavování své řehole. Píše: »I v postu je třeba zachovávat moudrost, protože zde žijeme v chladné zemi. Srdce jsou vlašná a tělo slabé.« Ale kde měla najít místo, na kterém by mohla zřídit takový klášter? Odvážně, jako vždy, se vrátila na královský dvůr. Tentokrát s prosbou, aby jí král věnoval vhodnou budovu, kam by mohla uvést své přátele. A král jí věnoval zámek Valdstena, a to ve jménu pokrevního příbuzenství a jako uznání laskavosti, kterou mu v minulosti prokazovala. Řádu zasvěcenému božskému Vykupiteli chyběl již jen církevní souhlas.

Na Jubileum do Říma

Papež Klement VI. vyhlásil v roce 1350 milostivé léto. Brigita, která si již dříve tolik přála putovat jednou do Říma, kde jsou *cesty ručé krví mučedníků*, rozhodla se, že se vydá u příležitosti Svatého roku do Říma. Vzala s sebou několik svých řeholic a denu Kateřinu a vydala se do věčného města, aby podrobila svou řeholi papežské autoritě. Na podzim roku 1349 dorazila do Říma, ale papež byl v tu dobu v Avignonu. A Petrovo město se představilo malému skupině cizinců v žalostné podobě. Rozbořené kostely, hromady odpadků, bída a nouze. Následky zemětřesení a moru, který navštívil město před dvěma roky, propůjčovaly městu dusný obraz. Řím za politicky i sociálně nestálé situace byl na vrcholu své krize. Právě skončila smutná historie Cola di Rienziho, který se povolal jako lidový tribun za vládky města, a město bylo pod nadvládou Orsiniů, kteří si rozdělili Řím až k Vatikánu. »Řím

se stal odpadkovým košem světa, «psali kronikáři té doby. Záludné město, dupě zlodějí, lichváři a nevěstek, kteří se při vyhlídce na výnosy milostivého léta shromažďovali ve velkém počtu kolem vatikánské baziliky. »Ó Petře, to má být Řím!« zvolala Brigita. A k zámutku nad stavem města přistoupil ještě zármutek nad stavem Církve. »Ó Říme, Říme, kde je památka tvých mučedníků a svatých! Zdi jsou strženy, brány opuštěny, obránci a hlídky propadli chamtivosti.« Napsala papeži, že nepůjde do Avignonu, ale bude jej zde čekat, dokud se nevrátí. To ještě nemohla vědět, že bude muset čekat sedm let. Tolik let to trvalo, než papežova noha opět stanula na půdě Věčného města. A z Říma psala další dopisy, kritizovala politické události, posílala poselství králům Evropy a zasazovala se prostřednictvím četných známostí o mír mezi Anglií a Francií.

Poutnice ve Svaté zemi

Mezitím navázala kontakty s kurií, a jak to odpovídalo jejímu temperamentu, vyčinila tomu či onomu biskupovi či kardinálovi jasně a zřetelně, když svým jednáním nesloužil blahu Církve. A s některými z nich mluvila velmi tvrdě. Některé knihy začaly pocítovat její přítomnost jako nežádoucí, takže se několikrát musela obávat o svůj život. Její vysoce postavení známí jí radili, aby nevycházel z domu. V tu dobu si Brigita zvykla modlit se každý večer hymnus *Ave, maris stella* a tento obyčej zůstal v jejím řádu do dnes. Nehoršila se však pouze nad nemravností a celkovým úpadkem římského kléru. Brigita dobře věděla, že změnu mohou vyvolat nikoliv slova, nýbrž Boží moc. Proto v době, kdy se všechno zdálo tak temné a ztracené a řeholní domy byly »jako uschlé vinné kmeny«, obracela se ustavičně na Matku Boží a hleděla na svaté mučedníky. Každý den vyhledávala

katakomby, aby se tam modlila, nebo poklekala u Petrova hrobu. Ustavičně navštěvovala jako poutnice místa, kde byly uloženy ostatky svatých. »O námáhavosti těchto putování, která vykonávala převážně bosa, můžeme si dnes těžko udělat představu,« píše kardinál Ratzinger. »Svými poutěmi spojovala tělesnost a příběh Božího Syna s lidmi: Bůh Bible není abstraktní a čistě duchovní Bůh. Mluvil a působil na této zemi, v konkrétní zemi, a právě svým vtělením zde žil a trpěl. Svým putováním vyjadřuje Brigita víru v tohoto konkrétního Boha. Svatá Brigita putovala ve šlépějích Boha, který vstoupil do našich stop.«

Po všechna ta léta, které strávila ve Věčném městě, navštíveném bídou a morem, šířila se její pověst především mezi chudými, nemocnými a prostitutkami. Plná soucitu, jako by to byly její vlastní děti, poráhala trpícím, jak mohla. Prosila dokonce lichváře o půjčky a žebřala o almužnu na schodech Santa Maria Maggiore. Ale její věrné čekání bylo nakonec odměněno: na podzim roku 1367 vstoupil zbožný Urban V. na bílé oslící opět do Říma. Ale nebyl to vůbec konečný návrat. Již za dva roky se opět vrátil do Avignonu. Ale tato dvě léta stačila, aby uznal Brigitin řád. Aby poděkovala Pánu za toto uznání, které si tak dlouho přála, rozhodla se vykonat pout' do Svaté země. To měla být její poslední pout'. Brigitě bylo v tu dobu již takřka 70 let. Ze Švédska přišli dva její synové, aby doprovodili svou matku. Když byla opět v Římě, na následky nebezpečné a namáhavé cesty onemocněla a zemřela v nánučí své dcery Kateřiny. Nesplnilo se její největší přání – spatřit klášter ve švédské Valdsteně, který po všechna ta léta z dálky sledovala. Její dcera přenesla ostatky své matky do Valdsteny a vedla nadále klášter. Kronikáři té doby, citovaní v procesu blahorečení, vypravu-

Historický pohled na Velehrad

KŘESŤANÉ SE NA VELEHRADĚ OMLUVILI ZA MINULÁ PŘÍKOŘÍ

Největší domácí církevní událost v letošním Jubilejním roce – Národní pout' na Velehradě – byla zcela ve znamení omluv za příkoří, která křesťané v minulosti spáchali.

„Papež Jan Pavel II. nás vyzval k očistě parěti, k chléchtu za naši křesťanskou minulostí a Velehrad je k tomu nejlepší místo,“ zdůraznil hlavní celebrant slavné mše svaté pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

Jubilejní velehradské pouti se zúčastnilo okolo třiceti tisíc věřících, mezi nimiž byli také poutníci ze zahraničí, kteří přijeli spolu se zástupci biskupských konferencí ze Slovenska, Polska, Ukrajiny, Německa a Rakouska.

Předseda České biskupské konference olomoucký arcibiskup a moravský metropolita Mons. Jan Graubner ve své homilii vyzdvihl úlohu obou patronů Evropy a důležitost jejich odkazu v době, kdy se Česká republika připravuje na vstup do

Evropské unie, a zároveň apeloval na poutníky, aby nepodlehli svodům dnešního konzumního života, který je v přímém rozporu s křesťanským učením.

K omluvě za příkoří způsobená křesťany se připojil také předseda Ekumenické rady církví v České republice synodní senior Českobratrské církve evangelické Pavel Sretana, který mj. řekl: „Vyznáváme pokorně, že jen obtížně jsme nalézali sílu ke skutečnému odpuštění a odvahu k novému začátku.“

Osobní pozdrav papeže Jana Pavla II. předal poutníkům velehradské pouti apoštolský nunciatus v České republice arcibiskup Giovanni Coppa.

Tradičním místem celonárodních oslav na Slovensku byla starobylá Nitra. Místní biskup kardinál Ján Chrystostan Korec ocenil význam skutečnosti, že Slovenská republika se v preambuli své ústavy zavázala budovat slovenský stát právě na cyrilometodějské tradici.

Josef Pala

ji, že zpráva o její smrti z domu na Piazza Farnese zaplavila celý Řím. Lidé byli objati a proudili na Piazza Farnese. Pro nával lidí bylo možno přenést její mrtvolu teprve po dvou dnech do kláštera klarisek na Via Panisperna. Zemřela 23. července 1373. O 18 let později, 7. října 1391, ji Bonifác IX. prohlásil za svatou.

Quam bonus es quaerentibus, sed quid invenientibus? ⁽¹⁾ zpívá

svatý Bernard ve svém hymnu *Jesu dulcis memoria*. Jen ten, kdo to prožil, může pochopit, co znamená milovat Ježíše. A v těchto slovech, která sv. Brigita nesčíslněkrát opakovala, je dosažen celý její život.

30. října 10/94

⁽¹⁾ Jak dobrý jsi k těm, kteří tě hledají, a čím teprve pro ty, kteří tě nalézají?

Oheň božské lásky

Druhá ze čtyř modliteb byla Bohem zjevena svaté Brigitě před rokem 1345. Tyto zjevené modlitby ukazují vrúcnost denního duchovního života švédské světičky a patronky Evropy. Kristus je zde chválen za své slavné vtělení, za své skutky, díla a utrpení svého života a své svaté smrti, za své nanebevstoupení, za seslání Ducha svatého na jeho učedníky.

✦ Buď požehnan, můj Pane, můj Bože a přemilá Lásko mé duše: Ó Ty, který jsi jeden Bůh ve třech osobách.

✦ Sláva a chvála Tobě, můj Pane Ježíši Kriste. Ty jsi byl poslán Otcem do panenského těla, a přesto vždycky zůstáváš s Otcem v nebi, zatímco Otec ve svém božství nerozlučně zůstává s Tebou ve Tvém lidství v tomto světě.

✦ Čest a sláva buď Tobě, ó Pane Ježíši Kriste. Poté, co jsi byl počat mocí Ducha svatého, fyzicky jsi rostl v panenském lůně a tam jsi pokorně dlel až do chvíle svého narození a dovolil jsi, aby se Tě svými nejčistšími rukama dotýkala Tvá Matka, aby Tě zavinula do plénky a položila do jeslí.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Ty sis přál být dořezán, nazván jménem Ježíš. Ty sis přál být dořezán svou Matkou v chrámě.

✦ Buď požehnan, můj Pane Ježíši Kriste, ty ses nechal pokřtít v Jordáně svým služebníkem Janem.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Svými požehnanými ústy jsi kázal lidem slova života a před jejich zraky jsi během svého prvního příchodu učinil mnoho zázraků.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Abys naplnil slova proroků, zjevil jsi světu, že jsi pravý Bůh.

✦ Požehnaní a sláva buď Tobě, můj Pane Ježíši Kriste. Čtyřicet dní ses podivuhodně postil na poušti. Připustil jsi, aby Tě pokoušel Tvůj nepřítel ďábel, kterého jsi od sebe zahnal samotným slovem; tak jsi to chtěl, Pane.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Předpověděl jsi svou smrt. Při poslední večeři jsi po-

divuhodně proměnil chléb ve své drahocenné Tělo a láskyplně to uložil apoštolům na panátku svého nejdražšího utrpení. Tím, že jsi jim umyl nohy svými drahocennými a svatými rukama, jsi poníženo ukázal svou velkou pokoru.

✦ Čest buď tobě, můj Pane Ježíši Kriste. Ve strachu z utrpení a smrti jsi dal stékat na zem své krvi ze svého nevinného těla. Nicméně jsi dosáhl našeho vykoupení, které sis přál vykonat, a tak jsi jasně ukázal svou lásku, kterou jsi měl k lidskému rodu.

✦ Sláva tobě, můj Pane Ježíši Kriste. Prodán svým učedníkem a koupen židy, stal ses zajatcem pro naši spásu. Pouze svým slovem jsi srazil k zemi své nepřátele a pak svou vlastní vůlí ses vydal do jejich nečistých a chamtivých rukou jako zajatec.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Byl jsi odveden ke Kaifášovi a Ty, který jsi soube všech, jsi pokorně dovolil, abys byl souzen Pilátem.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Od soube Piláta jsi byl poslán k Herodovi a připustil jsi, že jsi byl od něj pohrdán a posmíván, a svolil jsi k tomu, že Tě opět vrátil k Pilátovi.

✦ Sláva Tobě, můj Pane Ježíši Kriste, za posměch, který jsi snášel, když jsi stál očen purpurem a korunován ostrými tmy. S velkou trpělivostí jsi snášel plivání do své slavné tváře, zavázání očí a rány na svém krku a lících, způsobené vražděnými rukama hříšníků.

✦ Chvála tobě, můj Pane Ježíši Kriste. Jako nevinný beránek jsi s velkou trpělivostí dovolil, abys byl uvázan ke sloupu a hrozně bičován, a pak, celý zkrvavený, jsi byl odveden před Pilátův soud.

✦ Požehnan buď, můj Pane Ježíši Kriste. Velmi trpělivě jsi před Pilátem snášel svými požehnanými ušima nadávky a lži vmetené proti Tobě a křik lidí, kteří žádali, aby zločinec byl osvobozen a Ty, nevinný, odsouzen.

✦ Sláva buď Tobě, můj Pane Ježíši Kriste. Tvému oslavenému tělu pokrytému ranami, odsouzenému k smrti na kříži, který jsi v bolestech nesl na svých svatých ramenou, veden rozvášněným davem k místu svého utrpení. Zbaven svého šatu, ochotně ses nechal přibít na dřevo kříže.

✦ Sláva nesmírná a chvála Tobě, Pane Ježíši Kriste. Pro nás jsi pokorně strpěl, aby židé spoutali Tvé svaté nuce a nohy, aby je krutě přibíli hřeby ke dřevu kříže, aby Tě nazývali zrádce, vysmívajíce se nesčetným způsobem sprostými slovy v nevyslovné vřavě.

✦ Věčná chvála a díkůvzdání, můj Pane Ježíši Kriste. S jakou pokorou a ponížností jsi trpěl za nás tak krutá muka. Na kříži bylo Tvé požehnané tělo zbaveno sil, Tvé laskavé oči potemněly, když Tvé krve ubývalo, blebsť pokryla celou Tvou milou tvář. Tvůj požehnaný jazyk opuchl, oschl, trpěl hořkostí, z Tvých úst stékal hořký nápoj, Tvé vlasy a vousy byly plné krve z ran Tvé nejsvětější hlavy, kosti Tvých rukou a nohou a Tvého neporušeného těla byly vymknuty za velkých bolestí a úpění, žíly a nervy Tvého celého svatého těla byly ponušeny; byl jsi tak strašně zbitován a pokryt bolestivými ranami, že tvé nevinné maso a kůže byly nelítostně rozdrásány. Takto sužovaný a usouzený, můj nejslačší Pane, stanul jsi na kříži a s trpělivostí a odvahou jsi očekával v hrozných bolestech hodinu své smrti.

✦ Neustálá čest a chvála budiž Tobě, Pane Ježíši Kriste. Na kříži v úzkostech jsi hleděl na svou nejsvětější Matku, která nikdy nezhrěšila ani nedala souhlas k nejnepatrnějšímu hříchu. Utěšil jsi ji a svěřil s vírou do péče svého učedníka.

✦ Věčná sláva budiž Tobě, můj Pane. V agonii smrti jsi dal všem hříšníkům naději odpuštění. Tak jako lotrovi, jenž se k Tobě obrátil, slíbil jsi ve svém slitování rajskou blaženost.

✦ Věčná sláva buď Tobě, Pane Ježíši Kriste, za každou chvíli a velkou hořkost a úzkost na kříži za nás hříšníky. Pro největší utrpení z tvých ran nevýslovně zasahující Tvou svatou duši a pronikající Tvé svaté srdce, když přestalo bít a hlava poklesla, vložil jsi pokorně svého ducha a odponučil jsi jej do rukou Boha Otce. Když jsi zemřel, chlad Tvého těla padl na celý svět.

✦ Požehnaný buď, můj Pane Ježíši Kriste. Svou přesvatou krví a svou svatou smrtí jsi zachránil duše a přivedl je zpět z vyhnanství do věčného života.

✦ Požehnaný buď, můj Pane Ježíši Kriste. Visel jsi na kříži a ihned jsi mocně vysvobodil své přátele z vězení předpekli.

✦ Požehnaný buď, můj Pane Ježíši Kriste. Pro naše spasení jsi dovolil, aby probodli kopím tvé srdce a bok, z něhož proudily tvá přesvatá krev a voda, aby nás z hříchů obmyly. Nebylo Tvou vůlí, aby Tvé svaté tělo bylo snato z kříže bez Pilátova souhlasu.

✦ Chvála budiž Tobě, Pane Ježíši Kriste. Nechal jsi své svaté tělo sejmut z kříže svým přátelům a položit je do náručí své nešťastné Matky. Dovolil jsi, aby Tě ovinula plátny, a byl jsi pochován do hrobu střeženého vojáky.

✦ Věčná chvála a čest budiž Tobě vzácná, Pane Ježíši Kriste. Třetího dne jsi vstal z mrtvých a ukázal ses nám, kterým jsi chtěl. Po čtyřiceti dnech, za přihlížení davu, jsi vstoupil na nebesa, kde jsi učil čestná místa vysvobozeným z podsvětí.

Ke komu půjdeme?

Homilie Jana Pavla II. 22. června 2000

Ustanovení Eucharistie, Melchizedechova oběť a rozmnožení chlebě: to je sugestivní triptych, jaký nám představuje liturgie slova při dnešní slavnosti **Božího Těla**.

V centru stojí **ustanovení Eucharistie**. Sv. Pavel v prvním listě Korintánům, který jsme před chvílí slyšeli, vylíčil tuto událost přesně volenými slovy a dodává: *Kdykoliv budete z tohoto chleba jíst a z tohoto kalichu pít, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde* (1 Kor 11,26). *Kdykoliv, tedy také tento večer, v srdci Mezinárodního eucharistického kongresu, tím, že slavíme Eucharistii, zvěstujeme Kristovu vykupitelskou smrt a oživujeme ve svém*

srdci naději na konečné setkání s ním.

S tímto vědomím voláme po proměňování jako v odpověď na apoštolovu výzvu: *»Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, dokud nepřijdeš!«*

Pohled se rozšiřuje k jiným prvkům biblického triptychu, které se dnes představují jako předěť našeho rozjímání: **Melchizedechova oběť a rozmnožení chlebě**.

První vyprávění, krátké, ale velmi výmluvné, je vzato z knihy Genesis a bylo obsahem prvního čtení. Vypráví nám o Melchizedechovi, *králi ze Salemu a knězi nejvyššího Boha, který požehnal Abrahamovi a obětoval chléb a víno*

✦ Sláva a chvála budiž Tobě, Pane Ježíši Kriste, že jsi seslal svého svatého Ducha do srdcí svých učedníků a nezměně znáscobil v jejich duších božskou lásku a zažehl v jejich duších oheň božské lásky.

✦ Žehnán, chválen a oslavován buď na věky, Pane Ježíši Kriste, že dlíš na trůnu ve svém Nebeském království ve slávě Boží, s slaveným Nejsvětějším tělem

z Panny Marie. A že přijdeš jednoho dne k Božimu soudu soudit duše živých i mrtvých, Ty, který žiješ a kraluješ se svým Otcem a Duchem svatým na věky věků. Amen.

Přeloženo z angličtiny z knihy „Birgitta of Sweden – Life and selected revelations“, vydáno r. 1990, Paulist Press – New York – Mahwah

(Gn 14,18). Na tento úryvek se odvolává žalm 109, který přiznává Králi-Mesiáši zvláštní kněžský charakter udělený přímo od Boha: *Ty jsi kněz navěky podle Melchizedechova řádu* (Ž 109,4).

Den před svou smrtí na kříži Ježíš ustanovil ve Večeřadle Eucharistii. Také on obětoval chléb a víno, které se v *jeho cti-hodných rukou* (Řím. kánon) staly jeho Tělem a jeho Krví, přinesenými v oběť. Přivedl tak k naplnění prorocství Starého zákona, spojené s posvátnou obětí Melchizedechovou. Právě proto, jak připomíná list Židům, *stává se příčinou věčné spásy pro všechny ty, kteří jej poslouchají, neboť jej Bůh prohlásil za velekněze podle Melchizedechova řádu* (Žid 5,7-10).

Ve Večeřadle se anticipovala oběť na Golgotě: smrt na kříži, kterou podstoupilo vtělené Slovo, Beránek za nás obětovaný, Beránek, který snímá hříchy světa. Kristovou bolestí je vykoupěna bolest každého člověka; v jeho unučení je lidská bolest, která nabývá novou hodnotu; v jeho smrti je navždy přemožena i naše smrt.

Obrátíme nyní svůj pohled k vyprávění evangelia o *rozmnožení chleba*, které doplňuje triptych předložený dnes naší pozornosti. V liturgickém kontextu *Božího Těla* nám tato perikopa evangelisty Lukáše pomáhá lépe porozumět daru a tajemství Eucharistie.

Ježíš vzal pět chleběů a dvě ryby, pozvedl oči k nebi, požehnal je, rozlámal a dal apoštolům, aby je rozdělili mezi lid (srov.

Lk 9,16). Jak poznamenává sv. Lukáš, všichni se najedli dosyta a ještě bylo sebráno dvanáct košů zbytků (srov. tantéz, 9,17).

Jedná se o překvapující zážrak, který představuje něco jako **počátek dlouhého historického procesu**: ustavičného rozmnožování Chleba nového života v Církvi pro lidi všech ras a všech kultur. Toto svátostné tajemství bylo svěřeno apoštolům a jejich nástupcům. A oni, věmi příkazu božského Mistra, neustávají lámat a rozdělovat eucharistický Chléb z generace na generaci.

Boží lid jej přijímá se zbožnou účastí. Tímto Chlebem života, lékem nesmrtelnosti, se živili nesčetní svatí a mučedníci a čerpali z něho sílu, abymohli odolat i v těžkém a dlouhém soužení. Oni uvěřili slovům, která Ježíš řekl jednoho dne v Kafarnaum: *»Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky«* (Jan 6,51).

Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe!

Když jsme rozjímali o jediném eucharistickém »triptychu«, jaký představují dnešní čtení, upřeme svůj duchovní zrak přímo na samo tajemství. Ježíš vymezuje sám sebe jako *Chléb života* a připojuje: *»Chléb, který já dám, je moje tělo obětované za život světa«* (Jan 6,51).

Tajemství naší spásy! Kristus, **jediný Pán včera, dnes a navěky**, chtěl spojit svou spásonosnou přítomnost ve světě a v dějinách **se svátostí Eucharistie**. Chtěl se stát nalámaným *Rokračování na str. 8*

Pokračování ze str. 7

chlebem, aby se každý člověk mohl nasytit z téhož jeho života prostřednictvím účasti na svátosti jeho Těla a Krve.

Jako učedníci, kteří překvapení naslouchali jeho promluvě v Kafamaum, i my chápeme, že tato řeč není snadná k pochopení (srov. Jan 6, 60). Můžeme se proto ocitnout v pokušení přikládat jí omezující výklad. Ale to by nás odvedlo daleko od Krista, jak se to stalo oněm učedníkům, kteří s ním již dále nechodili (Jan 6, 66).

My chceme zůstat s Kristem, a proto mu řekněme s Petrem: »Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života« (Jan 6, 68). Se stejným přesvědčením jako Petr padněme dnes na kolena před Svátostí oltářní a obnovme své vyznání víry ve skutečnou Kristovu přítomnost.

To je význam dnešní slavnosti, který jí přikládá se zvláštním důrazem Mezinárodní eucharistický kongres v roce Velkého jubilea. A to je také smysl slavnostního procesí, které se jako každý rok rozvine z tohoto náměstí až k bazilice Santa Maria Maggiore.

S pokornou hrdostí budeme doprovázet eucharistickou svátostí ulicemi města, kolem paláců, kde lidé žijí, radují se a trpí; mezi dochody a dílnami, v nichž se rozvíjí každodenní život. Poneseme ji v kontaktu s naším životem ohrožovaným tisícerými nebezpečími, utlačovaným starostmi a strádáním, podrobeným pozvolnému, ale nevyhnutelnému časnému opotřebování.

Poneseme ji a k její počtě budou stoupat naše zpěvy a pokorné prosby: *Bone Pastor, panis vere... Dobrý Pastýři, chlebe pravý.* Řekněme mu s důvěrou: »Ježíši, smiluj se nad námi, živ nás a doved' nás k věčné blaženosti.

Ty, který všechno víš, živ nás zde na zemi, doved' své bratry k nebeské hostině, do radosti svých svatých. Amen.«

Velehrad 5. července 2000

Největší shromáždění církve na vrcholu Jubilejního roku bylo při ležetosti, abychom prosili o odpuštění minulých i současných vin a znovu se rozhodli pro Boha.

ÚKON KAJÍCNOTI VE MŠI SVATÉ

1. (Mons. František Radkovský:) Pane, připojujeme se k našemu papeži Janu Pavlovi a všem kajícím křesťanům a spolu s nimi vyznáváme, že v tvé církvi vedle světců byli a jsou mnozí křesťané, kteří – nežili podle evangelia, podlehli nesnášenlivosti, způsobili rozdělení církve, používali nekřesťanských metod při hájení pravdy a podíleli se na násilí či se proti násilí nepostavili, – nežili z víry tak přesvědčivě, aby dovedli předat víru dalším generacím, – i kněží a lidé tobě zasvěcení, kteří nedověřovali víru odvahou a statečností, lásku obětí a vydaností pro spásu lidí kvůli své pohodlnosti či strachu o sebe. Odpuť, Pane, našim předkům i nám, pokud se dopouštíme podobných vin, a smiluj se nad námi.

2. (Předseda Ekumenické rady církví P. Sretana:) Pane Ježíši Kriste, pozval jsi nás na náročnou cestu následování. Řekl jsi: »Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.« S hlubokou lítostí vyznáváme sami za sebe, za členy svých církví i za své předky ve víře, že jsme neměli sílu a odvalu vzít na sebe svůj

kříž a následovat tě. Nemilovali jsme své nepřátele a nemodlili jsme se za ty, kdo nás pronásledovali. Neobkázali jsme nastavit druhou tvář těm, kdo nám ublížili, a nedovedli jsme se v pravé svobodě vzdávat svých oprávněných nároků. Nenalézáme sílu ke skutečnému odpuštění ani odvalu k novému začátku. Prosíme, abys nám odpustil neobstatek lásky, obnovil život své církve a daroval jí pravou jednotu.

3. (Jan Přerovský ze Salaše u Velehradu:) Kriste, i v naší zemi jsme vždy nedovedli vidět své bratry v lidech jiných národností. Z obav o zachování vlastního národa jsme nedocenili mnohonárodnostní společenství, těžko odpuštěli bezpráví a po poslední světové válce jsme připustili řešení kolektivního odsunu Němců (a Maďarů), jež nebylo v souladu s láskou, které nás učíš ty. Odpuť nám, Kriste, změň naše srdce a smiluj se nad námi.

4. (P. Anton Otte, zástupce sudetských Němců:) Kriste! My Němci pocházející z této země jsme si vědmi:

– že bezpráví nezačalo teprve v roce 1945, kdy zasáhlo tvrdě nás samotné;

– že v předcházejících letech musel český národ vytrpět nemálo opovržení, ponižování, bezpráví, vykořisťování, útlaků, zločinů;

– že se musíme čestně postavit vůči nevšimavosti a nedostatečnému odporu našich krajanů, v mnoha případech souhlasu, ba dokonce spoluúčasti.

A tak vyznáváme vinu našeho národa a prosíme – i zastupně za všechny ty, kteří toho ještě nejsou schopni – o odpuštění.

Buď nám, Kriste, milosrdný, proměň naše srdce a smiluj se nad námi.

5. (Olga Kopecká, zástupkyně ředitelky Radia Svobodná Evropa:) Pane, i v dnešní době jsou mnozí z nás necitliví k chudým a potřebným, bezcitní k nenarozeným, jimž upírají právo na život, nedůslední ve výchově dětí, nepoctiví ve správě majetku ke škodě celé společnosti, bezchlední k přírodě, kterou jsi stvořil, neochotní přinášet oběti pro zdravé rodiny, které jsou základem společnosti.

Odpuť nám, Pane, dej nám nové světlo i sílu a smiluj se nad námi.

HOMILIE ARCIBISKUPA MONS. JANA GRAUBNERA

Sestry a bratři, drazí putníci, vážení hosté, milí televizní diváci a posluchači rozhlasu, dnešní pout' je pro nás Čechy a Moravany vrcholem Jubilejního roku, je to největší shromáždění Církve u nás. Na prahu nového tisíciletí se chlížíme zpět i díváme dopředu. S nadějí se díváme do nového století, které přijímáme jako Boží dar.

Amyš se v této chvíli vybavuje biblická scéna ze Starého zákona, kdy Izraelité obsadili pod vedením Jozua zaslíbenou zemi. Prožívají historický zlom.

Skončilo putování a boje. Má začít pokojný život ve vlastní zemi. A tu celému shromážděnému národu Jozue předkládá velkou volbu: Chcete sloužit pohanským bůžkům, jako jste to dělali kdysi, než si vás Bůh vyvolil, nebo jako to dělají mnozí domorodci tady kolem vás, či budete sloužit Bohu – Hospodinu, který vám dal tuto zemi? Ale nejprve se ohlédněte zpět a připomeňte si, co pro vás Hospodin vykonal. Vyvolil si vašeho praotce Abraháma a přivedl do této země, učelal z vás veli-

ký národ. Když jste se dostali do otroctví v Egyptě, poslal Mojžíše, který vás vyvedl s velkými divy a zázraky na svobodu, živil a chránil vás v poušti a daroval vám tuto zemi. Mějte před očima jeho velké skutky a rozhodněte se znovu důsledně odstranit ze svého života všechny falešné bůžky. Ten, kdo vás vedl a chránil, vám požehná i v nové zemi, když mu budete věrní. A Jozue dodává: Vy se rozhodněte! Já a moje rodina však budeme sloužit Hospodinu!

Podobně musíme dnes na Velehradě vidět i my ty veliké skutky, které Bůh v našich dějinách vykonal. On, který dal kdysi našim předkům tuto krásnou zemi, jim taky poslal velké muže ze Soluně, svaté bratry Cyrila a Metoděje, jako hlasatele evangelia, aby poznali Boží lásku a žili v naději. Nebyl to lehký úkol. Cyril umírá v Římě, kam se musel jít hájit z dovinění, a Metod se dostane na čas i do vězení. Generace jejich žáků je vyhnána. Kníže Václav, když prosazuje křesťanské zásady do veřejného života, je zabit. Biskup Vojtěch, který bojuje proti prodávání otroků v Praze, kde se tehdy vytvořilo ohromné centrum tohoto nekřesťanského obchodu s lidmi, musí odejít do misie. Mnoho odporu najdeme v našich dějinách, ale Bůh tento národ nikdy nepustil, ba ukazoval vítězství své tepélivé lásky.

S kajícíostí se díváme do naší minulosti a s pokorou vyznáváme své viny. Musíme však také vidět nesčetné osobnosti našich dějin dávných i nedávných, které vydávaly svědectví Kristu jak životem, tak často i smrtí. A to jak mezi katolíky, tak i mezi křesťany jiných vyznání. Jak mezi vzdělanci, mocnými a známými, tak mezi prostými lidmi, o nichž dějiny nepíší. I ti nás zavazují k odvážnému a moudrému rozhodnutí. Jsou mezi nimi lidé z dob starých, ale i naši současníci, ti, kteří se nehrábili ani křivili pod vládami totalit, i když museli trpět či byli považováni za hlupáky, ti, kteří si i dnes – kdy se ze svobody mnohým zatočila hlava – dovedou uchovat vnitřní svobodu a jasnou orientaci, nebo lidé, kteří v poslední době učelali mnoho pro uzdravení historické paměti národa, nápravu křivd a vzájemné smíření. Buď za ně Pán pochválen!

Na prahu nového století, které dostáváme jako Izraelité zaslíbenou zemi – nesmírný dar –, je prostor pro novou volbu. Po bohatých zkušenostech vidíme,

Interiér velehradské baziiky

že je moudré si zvolit Krista a jeho zákon lásky, který je nositelem naděje a pokoje. Ale správné je jen takové rozhodnutí, které nekulhá na dvě strany. Není možné mít na prvním místě Krista i modly. I k nám volá dnes Jozue: Odstraňte falešné bůžky a služte Hospodinu! Jestliže se vám Hospodin nelíbí, zvolte si falešné bohy, ale já a můj dům budeme sloužit Hospodinu!

Volit Krista však znamená opravdu mu věřit, odmítnout lež, zlobu a nenávisť, spoléhat na sílu pravdy a lásky. Utěšit se nedělí a odmítnout nedělní práci i nedělní nákupy, kterými nutíme k nedělní práci zaměstnance obchodů. Chránit rodinu a manželskou věrnost, mít široké srdce a přijímat všechny počaté děti. Nežít pro sebe a dát své schopnosti i čas do služby Církve i věcí veřejných, aby společnost byla více rodinou se vztahy lásky, ohleduplnosti a pozornosti k slabším.

Dnes, na prahu nového tisíciletí, je pravý čas pro rozhodnutí a novou volbu. Proto se každého z vás přítomných, ale i těch, kteří jsou s námi spojeni přes sdělovací prostředky, nyní ptám:

Sestry a bratři,

- vás, kteří jste poznali Boha a uvěřili v jeho lásku,
- vás, kteří jste přijali Ježíše Krista jako Spasitele a pramen naděje pro sebe i pro svět,

- vás, kteří jste zakusili zhoubné důsledky zloby a bezradnost světa bez Boha,

- vás, kteří pokorně vyznáváte slabosti a viny své i minulých generací, ve věrnosti víře našich předků a ve společenství s těmi, kteří už dosáhli nebeské slávy, se ptám na prahu nového tisíciletí: – Věříte, že na základě, kterým je Kristus, se dá i v třetí tisíciletí budovat šťastná společnost Božího království pravdy, spravedlnosti a lásky? ANO.

– Jste ochotni s Boží pomocí žít podle evangelia tak, abyste osobně přispěli k uzdravení společnosti a růstu Božího království? ANO.

– Chcete žít ve svobodě Božích dětí a zříkáte se proto satana i hříchu a všeho, co k němu láká, co působí a čím se pyšní, i kdyby to bylo spojeno s nevýhodami, posměchem, či utrpením? ANO.

– Věříte v Boha, všemohoucího Otce, i jeho Syna, našeho Pána Ježíše Krista, který nás vykoupil svou smrtí, dal nám naději svým vzkříšením, připravil pro nás místo v nebeském království, kde nás očekává, a v Ducha svatého, který nás očišťuje a posvěcuje, vytváří z nás Boží lid Kristovy církve a je zárukou vzkříšení mrtvých a věčného života? ANO.

Bůh, který slyší vaše vyznání, kež je přijme, dá vám sílu k jeho uskutečňování a skrze vás duchovně obrozuje náš národ.

ACO 6/2000

STO LET OD VRAŽD MISIONÁŘŮ „BOXERY“

Současné pronásledování katolíků čínskými komunisty není jediným v novověkých dějinách „Říše nebes“, jak ji oficiálně čínští císařové nazývali.

R. 1900 vypuklo tzv. „povstání boxerů“. Byli to čínští nacionalisté vyznačující se tím, že si natahovali na nuce kovové rukavice, odtud název „boxeři“. Jejich hněv se obracel především proti císařskému Německu, které využilo slabosti vládnoucí mandžuské dynastie a vojensky si vynutilo odevzdání některých území. Boxerské povstání chtělo dosáhnout navrácení ztracených teritorií zpět. S tím se spojovala i nenávisť vůči „bílému muži“ a „bílé kultuře“, k níž řadili boxeři také křesťanství.

Katolické misie byly v průběhu povstání, jež zachvátilo celou Čínu, zcela zlikvidovány, desítky kněží, zahraničních i domácích, povražděny, mezi nimi i několik biskupů. Tisíce čínských katolíků podstoupily mučednickou smrt, často s předchozím ukrutným mučením. Konec těmto hrůzám učinily teprve britská a německá armáda, které povolala na pomoc císařovna Si, již se situace vynkla z rukou.

Boxeři vyznávali tradiční čínský konfucianismus v extrémním, nacionalistickém pojetí. Byli zásadními nepřáteli křesťanství a netajili se svým úmyslem zcela ho zlikvidovat. Mao se svými komunisty při své krvavé perzekuci křesťanů navazoval na tuto tradici. Jak známo, pronásledování křesťanů, zejména katolíků věrných Římu, trvá. Současný čínský komunistický režim toleruje tzv. »vlasteneckou« katolickou církev, která je schizmatická a odmítá jednotu s Římem, avšak vězní v koncentračních táborech biskupy, kněze a laiky věrné Římu, kteří působí v ilegalitě.

Podle pramenů R. Malý

I dnes se platí krví – IV.

Starý Serenelli, který byl jindy dost často opilý a dělal rámus, nebyl doma téměř k vidění. Alessandro chodíval po návratu z pole hned do svého pokojíku, aniž by projevil otázkou účast na utrpení rodiny. Jen když potkal malou Mariettu, zmohl se na pár útěšných slov a pohládl ji soucitně po kučeravé hlavě.

Co chvíli se objevil některý ze sousedů a nabízel pomoc, přinesl nějaké jídlo nebo nápoj, po němž, jak doufali, se nemocnému uleví. Pastýř Petr chodíval vícekrát za den, ale netajil se tím, že je se svým uměním v koncích.

Dlouhé a tíživé byly noci, které probdělala paní Assunta u lože svého manžela. Tak ticho bylo v celém domě! Jen občas zabučel úzkostně vůl nebo kráva ve stáji, nebo zavyl pes, jako by tušil blízkost smrti.

Marietta ponejvíce ležela ve své komůrce s otevřenými očima a strnule hleděla do tmy a s úzkostí naslouchala, zda nezaslechne nějaký zvuk z pokoje nemocného.

Znovu a znovu se tam potají vkrádala a ptala se maminky, jak se tatínkovi daří a zda by už nemohla bdít místo ní. Paní Assunta však jen zakývala záporně hlavou a poslala dítě do postele. Nechtěla chybět v posledních hodinách po boku svého muže, s nímž po čtrnáct let svého manželství sdílela tolik nárah, ale také tolik tichého štěstí.

Desátého dne vzal Bůh svého věrného služebníka k sobě. Luigi Goretti zesnul, aniž by znovu nabyl vědomí. Bez hnutí seděla Assunta, držíc ještě stále ruku mrtvého ve svých rukou. Její bolest byla tak velká, že neměla ani slov, ani slz. Teprve až se Marietta s pláčem vrhla na tatínka a volala ho nejzněšnějšími jmény, jako by ho chtěla vrátit do života, odtáhla jemně dítě od bezduchého těla a řekla:

„Tvůj tatínek je v nebi!“

„Ano, maminko,“ vzlykala Marietta.

„Musíme být silní. Tatínek nám to tak uložil,“ promluvila víc pro sebe paní Assunta. Dívka němě přisvědčila, ale přece jen nebyla s to zdržet své slzy.

„Rodívej se tam!“ šeptala selka a její ruka směřovala k doražu Bolestné Matky Boží, jenž visel nad postelí mrtvého: „Ta nám bude dávat útěchu, vždyť i ona se musela vzdát toho nejmilejšího, co měla na této zemi, svého jednorozenného Syna.“

Tu skoro vyschl proud slz a Marietta hleděla dlouho upřeně na obraz Panny Marie, jejíž srdce bylo probodeno sedmi meči.

Luigi Goretti byl pohřben na hřbitově v Conche. Celá obec ho doprovodila na poslední cestě. Marietta a její sourozenci na rozloučenou hodili na smrkovou rakev ty nejkrásnější květiny, kterýmchli rajít.

Pak už jen tvrdě hroudy padaly dolů do hrobu.

SVATÁ TOUHA

V následujících dnech nebyla Mariettě žádná jiná cesta milejší než ta na hřbitov v Conche. A když tam šla v neděli po mši svaté, natrhlala už cestou kytici polních květin, aby jimi mohla ozdobit tatínkův hrob. Dlouho se tam vroucně modlívала nebo s ním vedla jednostranné rozhovory a byla si jistá, že tatínek slyší, co mu svěčuje.

Neobvykle mocná touha se proučila v její duši a rostla zároveň s utrpením, které nesla. Stále ještě nebyla u stolu Páně; a když viděla, jak ostatní kráčejí kmřížce, tak ji přepadala taková hluboká touha přijmout Spasitele, že se stěží udržela, aby nešla s nimi. Když se jedné neděle vrátila se svým starším bratrem z bohoslužeb, řekla:

„Kdy už budeme smět i my jít k sv. přijímání!“ Tu se chla-

pec prudce zastavil a odpověděl lítostivě:

„Myslíš že bych já také rád nešel? Ale jak si to představuješ? Kdo by nám dal šaty k přijímání? Já bych potřeboval černý oblek a bílou šerpu na rukáv a ty nové šaty a krajkový závoj, a boty a svíčky bychom také museli mít. A kdo to má všechno zaplatit?“

„A copak by nás pan farář nepustil ke stolu Páně v dobytejším nedělním oděvu?“ ozvalo se děvče.

„Ale co tě nemá. To je nemožné. To neudělá žádný farář na celém světě.“

„A uvidíš, že to udělá. Já se ho zeptám.“

„Neopovaž se! To bychom se museli stydět, že jsme tak chudí,“ vyhrkl na ni bratr.

„Tak se zeptám maminky.“

„Ne, ne! Jen to ne!“ zapřísahal ji Angelo. „Chceš ji ještě víc zamucovat? Víš, že máme ještě dluhy z tatínkovy nemoci a z jeho pohřbu. Nevydělali se žně, nebudeme moci zaplatit nájem a hrabě nás s hanbou vyžene ze dvora. A ty chceš nyní přijít za maminkou s drahými nákupy pro první svaté přijímání? Stejně ti nemůže pomoci a ty jí děláš jen víc starostí. A ostatně, má nás kdo vyučovat? Ve Ferriere není žádný kněz, a kdybychom každý den chodili do Conche, nezbude nám žádný čas na práci ve stáji a ve chlévě. A my musíme teď pomáhat dělat i za tatínka. Copak to nechápeš?“

„Moc dobře... rozumím,“ přikyvovala stísněně Marietta.

„Serenelliové nesmějí vykládat, že my neuděláme svůj díl společné práce,“ útočil Angelo a na chlapeckém čele se objevila ostrá vráska, „proto musíme mamince všichni pomáhat, já a ty také.“

„Já ale pracuji ráda.“

„To vím, Maru,“ s jakýmsi nádechem něžnosti jí položil ruku na rameno a dodal, „a vůbec myslím, že každý, kdo je připuštěn ke sv. přijímání, musí

umět číst a psát. A to my oba neumíme. Vždyť jsme nechodili do školy... Tak už na to nemysli.“

„Můj Bože,“ koktala Marietta a byla celá bledá, ačkoliv byl horký červencový den, „já že na to nemám myslet? Já ale jinak nemohu; musím na to myslet ve dne v noci.“

„No, snad to přece jednou půjde, ale později, až budeš větší,“ těšil ji Angelo, „vždyť ti ještě není deset let a mně už bude příští měsíc dvanáct. A já musím mít také trpělivost.“

Mlčky putovali dál. Marietta uzavřela tu velkou touhu do své duše, ale před matkou nedokázala natrvalo skrýt, že ji něco trápí.

Uprostřed mnoha starostí nepřehlédla paní Assunta, že její starší dcerka je stále tišší a tišší. Její něžný obličej byl víc a víc hubený a oči prozrazovaly neznámou tíseň, o níž ústa mlčela. Zpočátku myslela matka, že je to smutek po otci, který tak podivně změnil její bytost. Potom začala tušit, že to musí být něco jiného, co ji trápí. A tak se jednoho nedělního rána po návratu z kostela zeptala děvčete, co ji tísní.

„Nerada bych ti to řekla,“ odpověděla Marietta a její oči se naplnily slzami. „Slíbila jsem Angelovi, že ti to neřeknu.“

„Ale proč jen, dítě,“ ptala se zaražené matka, „jak jen můžeš mít před svou maminkou tajemství?“

„Nechceme ti přidělovat starosti,“ odvětilo děvče, „byla bys moc snutná, kdybych ti to řekla.“

„Ale teď už ti musím poručit, abys mi to řekla!“

„Ach, maminko,“ zanařikalo dítě, „je to jen to, že Angelo i já bychom hrozně rádi šli k prvnímu svatému přijímání. Ale já vím, my jsme chudí.“

Chvíli hleděla strnule unavená matka před sebe a pak téměř neslyšně řikala: „Příliš chudí. Máš pravdu. Jsme příliš chudí i pro nebeské dary.“

Pokračování příště

Tajemství kolem tajemství (1)

V souvislosti s odhalením třetího fatimského tajemství se budeme postupně zabývat některými okolnostmi, které souvisejí s tímto tajemstvím. Cenným pramenem budou pro nás některé dopisy, které napsala poslední žijící svědkyně sestra Maria Lucie od Ježíše, karmelitánka v Coimbre.

Fatimské poselství obsahuje varování před Božími tresty a návod, co je třeba učinit, aby tyto tresty byly odvráceny. Výrazem upřímného pokání a obrácení měla být jednak smírná pobožnost pěti prvních sobot v měsíci a jednak zasvěcení lidstva a jmenovitě Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Po smrti dvou fatimských sourozenců usilovala třetí z vizionářů Lucie celá desetiletí o uskutečnění požadavků Naší Paní. To dokládá především její korespondence. Z dopisů vyplývá, že zjevení neskončila v roce 1917, ale pokračují dále a Lucie při nich nehovoří pouze s Pannou Marií, ale i s jejím Synem.

Její druhý osbní zvědčík, P. José Bernardo Goncalves SI, jí uložil, aby písemně odpověděla na tyto otázky:

1) Kdy, kde a jak: aby uvedla datum (pokud je ví), příležitost a způsob, kdy slyšela zjevení o pobožnosti prvních pěti sobot.

2) Požadované podmínky: co se požaduje k uskutečnění této pobožnosti.

3) Výhody: jaké milosti jsou přísliby těm, kteří ji vykonají alespoň jednou v životě.

4) Proč to má být právě »pět sobot« a nikoliv devět nebo sedm k počtu bolestí Panny Marie?

5) Zda ten, kdo nebude moci splnit všechny podmínky v sobotu, bude je moci splnit také v následující neděli? Pro lidi na venkově to nebude vždy snadné, protože žijí daleko...

6) Pokud jde o spásu ubohého Ruska, co žádala nebo chtěla?

Lucie odpověděla následujícího 12. června, když ležela s chřipkou, a dala P. Goncalvesovi tuto odpověď:

JMJ
12. června 1930
Nejdůstojnější pane,
vycházela jsem si společně s Nejsvětějšími Srdci našeho Pána a Panny Marie a odpovím Vám v mezích možností na Vaše otázky, pokud jde o pobožnost pěti sobot.

1) Kdy? 10. prosince 1925.

Jak? Zjevil se mi náš Pán a nejsvětější Panna, která mi ukázala své Neposkvrněné Srdce a žádala obětivost.

Kde? V Pontevedra, Travesia Izabely II. První zjevení se uskutečnilo v mém pokoji; druhé blízko brány do zahrady, kam jsem chodila pracovat.

2) Požadované podmínky?

Po pět měsíců v první sobotu přistoupit k svatému přijímání, pomodlit se růženec, délat 15 minut společnost Panně Marii rozjímáním o růžencových tajemstvích a přistoupit ke svatě zpovědi s tímto úmyslem. Tu je možno uskutečnit i jiný den, pokud je člověk v okamžiku svatého přijímání v posvěcující milosti.

3) Výhody a zaslíbení: duším, které se vynasnaží poskytnout mi tímto způsobem útěchu (to ho-

voří Panna Maria) slibuji, že budu při nich stát v hodině jejich smrti se všemi milostmi potřebnými k jejich spáse.

4) Proč to má být »5 sobot« ke cti Panny Marie, a nikoliv 9 nebo 7?

Když jsem byla s naším Pánem v kapli část noci mezi oním 29. a 30. květnem 1930 a hovořila jsem s Pánem o čtvrté a páté otázce, pocítila jsem náhle více vnitřní Boží přítomnost; pokud se nemýlím, bylo mi zjeveno toto: »Má dceró, důvod je prostý: Je pět druhů urážek a rouhání proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie:

1. Rouhání proti neposkvrněnému početí.

2. Proti jejímu panenství.

3. Proti božskému mateřství, současně s odmítáním přijmout ji jako Matku všech lidí.

4. Ti, kteří se snaží veřejně zasévat do srdcí dětí lhovost, pohrdání, a dokonce nenávisť vůči této neposkvrněné Matce.

5. Ti, kteří přímo zneuctívají její svatě obrázky.

To jsou, moje dceró, důvody, pro které mě Neposkvrněné Srdce Panny Marie přišlo po-

Zasvěcení Lidstva 25. 3. 1982

Tisková konference k zveřejnění třetího tajemství

žádat o toto malé dosti učinění; a vzhledem k němu aby přiměla mé milosrdenství, aby odpustilo těm duším, které měly to neštěstí, že ji urazily.

Pokud jde o tebe, snaž se, jak jen můžeš, abys mě svými modlitbami a dětmi přiměla použít mé milosrdenství vůči této nešťastným duším.«

5) Ten, kdo nebude moci splnit tyto podmínky v sobotu, bude moci zadosti učinit také v neděli?

»Tato pobožnost bude stejným způsobem přijata také v neděli, která následuje po první sobotě, když to z vážných důvodů dovolí duším moji kněží.«

6) Pokud jde o Rusko: Jestli se nemýlím, náš dobrý Bůh slibuje, že učiní konec pronásledování v Rusku, jestliže Svatý otec učiní a nařídí současně všem biskupům katolického světa slavnostní veřejný akt dosti učinění a zasvěcení Ruska Nejsvětějšími Srdci Ježíše a Marie. Jeho Svatost by měla také slíbit, že jestliže toto pronásledování přestane, schválí a doporučí uvedenou smírnou pobožnost.

Jak vyplývá z dalšího dopisu, šíření smírné pobožnosti neprobíhá tak rychle, jak by bylo žádoucí.

Pontevedra 28. října 1934

Nejdůstojnější otče Goncalvesi, ... Jeho Excelence biskup z Teirie mi slíbil, že příští rok
Pokračování na str. 12

začne šířit smírnou pobožnost k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Myslím, že dobrý Bůh počítá také s vaší spoluprací, nejdůstojnější otče.

Pokud jde o zasvěcení Ruska, zapoměla jsem o tom s Jeho Excelencí promluvit, i když se mi to zdá neuvěřitelné! Trpělivost! Jemí líto, že se tak stalo, protože věřím, že dobrý Bůh není spokojený; ale nemohu udělat nic jiného než se modlit a dočítat z lásky sama sebe.

Pro dnešek to stačí. Ani jsem nemyslela, že Vám řeknu tolik, ale zdá se mi, že náš Pán mi to vnukl. Vy budete vědět, proč.

Věřím, že na Vás nezapomenou u nohou Ježíše a Marie.

O stupňujícím se úsilí sestry Lucie dosáhnout zasvěcení lidstva a Ruska Neposkvrněnému Srdci svědčí další listy:

* * *

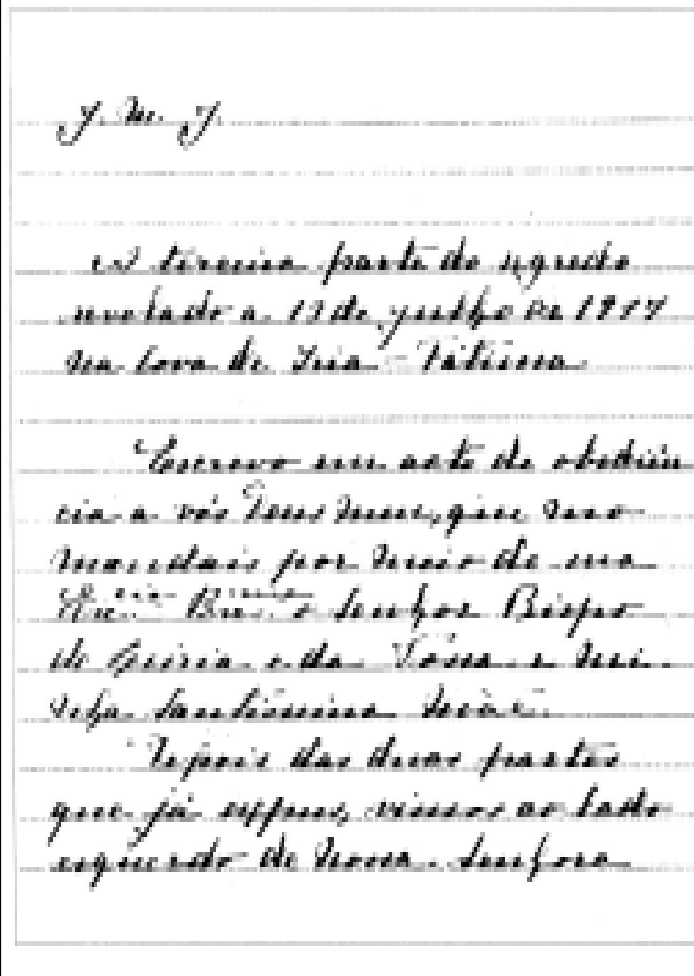
Pontevedra 21. ledna 1935
Nejdůstojnější otče Goncalvesi, ...pokud jde o Rusko, zdá se mi, že uděláte velkou radost našemu Pánu, budete-li usilovat o to, aby Svatý otec splnil jeho přání.

Před třemi roky projevil náš Pán značnou nelibost, protože se nedbalo na jeho žádost. V dopise jsem o tom uvědomila Jeho Excelenci. Až dodnes ode mne Pán nežádal nic jiného než modlitby a děti. Podle vnitřního rozhovoru s Ním se mi zdá, že je ochoten použít milosrdenství vůči ubohému Rusku, jak to slíbil předpětí roky, a že si velmi přeje zachránit je. Ale jistě pochopíte, že mluvit vnitřně s Bohem je mnohem obtížnější než mluvit s ním osobně; ve skutečnosti je zde stále větší obava, zda se nemýlíme.

A nyní pokud jde o odpověď na Vaši otázku, nejdůstojnější pane: za prvé, zdá pokládám za vhodné, abyste naléhal na J. E. pana biskupa? Pokládám to za velmi vhodné a zdá se mi, že to bude velmi milé našemu Pánu. Za druhé, zdá máte něco přízřebného? Myslím, že všechno má

TERZA PARTE DEL « SEGRETO »

(texto original)

Rukopis sestry Lucie: Třetí tajemství

být přesně tak, jak to žádal náš Pán...

* * *

Pontevedra 18. května 1936
Nejdůstojnější pane, ...pokud jde o další otázku, zda bude vhodné naléhat, abychom obsáhli zasvěcení Ruska, odpovídám zcela stejně, jak jsem to dělala obsud. Velmi se mi nelíbí, že obsud nebylo provedeno; ale tentýž Bůh, který je začal, připustil, aby se tak stalo. Řeknu něco, co v tomto ohledu cítím, i když se jedná o důvody velmi delikátní, mají-li se napsat v dopise, který by se mohl ztratit a obstat ob nepovoláných rukou. Ale já důvěřuji Bohu, protože se obávám, zámělního záležitosti s obstatčnou jasností.

Zdá je vhodné naléhat? Nevím. Zdá se, že kdyby to Svatý

otec udělal nyní, náš Pán by to přijal a splnil svůj slib; je nesporné, že by to bylo velkým zásluhou pro našeho Pána a pro Neposkvrněné Srdce Panny Marie.

Vnitřně jsem hovořila s naším Pánem o této záležitosti; před nějakým časem jsem se ho zeptala, proč neobrátí Rusko, i když Jeho Svatost neprovedla zasvěcení. »Protože chci, aby celá moje církev uznala toto zasvěcení jako triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie, aby se pak rozšířila úcta k němu a stala tak po boku úcty k mému Božskému Srdci úcta k tomuto Neposkvrněnému Srdci.«

»Ale, můj Bože, Svatý otec mi nevěří, jestliže mu Ty sám nedáš zvláštní osvětlení!« – »Svatý otec! Modli se, modli se

mnoho za Svatého otce. On to udělá, ale buďte již pozdě. (1) Nicméně Neposkvrněné Srdce musí zachránit Rusko. Je svěženo Jemu. « (2)

Otče, kdo mě nyní ujistí, že to všechno není pouhý přelud? Pro tento strach jsem o tom s nikým nemluvila, ani se svým zpovědníkem. Bojím se, abych neklamala sama sebe i druhé, a toho bych se chtěla vyvarovat za každou cenu. Posuďte to, důstojný pane, a udělejte, co Vám náš Pán vnukne...

K historii »třetí části tajemství«

První dvě části »tajemství« napsala sestra Lucie ve své »třetí vzpomínce« 31. srpna 1941. Doplnila je pak ještě ve »čtvrté vzpomínce« z 8. prosince 1941. Tyto vzpomínky psala na příkaz biskupa z Leirie a Panny Marie:

Tajemství se skládá ze tří rozličných věcí, z nichž dvě nyní vyjevím.

První bylo tedy vidění pekla.

Madona nám ukázala velké moře ohně, které se zdálo být pod zemí. Démoni a duše, ponoření do ohně, jako by byli průhledné žhavé uhlí černé nebo hnědé, s lidskou podobou, které se vznášelo v požáru neseno plameny, vycházejícími z nich samých spolu s oblaky kouře, padali ze všech stran podobně jako padají jiskry při velkých požárech bez tíže a rovnováhy mezi výkřiky a vzdechy bolesti a zoufalství, které vyvolávaly hrůzu a třesení strachem. Démoni se vyznačovali podobou strašných a odporých živočichů, česivých a neznámých, ale přizračných a čemých. Toto vidění trvalo chvíli. A díky naší dobré nebeské Matce, která nás dříve přečesla slibem, že nás dovede do nebe (při prvním zjevení), jinak bychom, myslím, umřeli děsem a hrůzou.

Pak jsme pozvedli oči k Madoně, která nám řekla s dobrotou a smutkem:

»Viděli jste peklo, kam padají duše ubohých hříšníků. Aby je

zachránil, Bůh chce zavést ve světě úctu k Mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají to, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a dosáhnou míru. Válka brzy skončí, ale jestliže nepřestanou urážet Boha, během pontifikátu Pia XI. začne jiná, ještě horší. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že je to velké Boží znamení, které vám dává, aby potrestal svět za jeho víry válku, hladem a pronásledováním Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, žádám zasvěcení Ruska Mému Neposkvrněnému Srdci a smímá přijímání o prvních sobotách. Přijmou-li lidé moji žádost, Rusko se obrátí a budou mít mír; jestliže ne, rozšíří své bludy po světě a vyvolá války a pronásledování Církve. Dobří lidé budou trýzněni a Svatý otec bude mnoho třpět, některé národy budou zničeny. Nakonec Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Svatý otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a světu bude dopřáno období míru.»

Třetí část »tajemství« byla napsána z příkazu biskupa v Leiria a nejsvětější Panny 3. ledna 1944. Existuje jeden jediný rukopis s tímto tajemstvím. Zapečetěnou obálku opatroval nejdříve biskup v Leiria. Z důvodu větší bezpečnosti byla obálka svěřena 4. dubna 1957 Archivu sekretariátu Svatého oficia. Biskup z Leiria o tom uvědomil sestru Lucii.

Papežové a »třetí tajemství«

Podle záznamů Archivu se souhlasem kardinála A. Octavianiho odnesl P. P. Philippe 17. srpna 1959 obálku papeži Janu XXIII. Papež po váhání řekl: »Vychkejme. Budu se modlit. Dám vám vědět, jak jsem se rozhodl.« Papež pak vrátil obálku do Archivu a neoznámil obsah tajemství.

Pavel VI. četl obsah tajemství 27. března 1965 a pak vrátil obálku do Archivu s rozhodnutím její obsah nezveřejňovat.

Jan Pavel II. ve Fatimě 13. 5. 1982

Jan Pavel II. požádal o doálku s třetím tajemstvím **po atentátu z 13. května 1981.** Jak je známo, Jan Pavel II. ihned pojal rozhodnutí **zasvětit svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.** Akt zasvěcení se uskutečnil již 7. června 1981 v bazilice Santa Maria Maggiore o slavnosti Seslání Ducha svatého, v den 1600. výročí Prvního cařihradského koncilu. Protože papež nemohl být fyzicky přítomen, jeho hlas byl přenášen rozhlasem.

Sestra Lucie nabídla vysvětlení třetího tajemství v listu, který poslala Janu Pavlu II. 12. května 1982. Říše:

Třetí tajemství se vztahuje ke slovíkům Naší Paní: »Jestliže ne, (Rusko) rozšíří své bludy po světě, vyvolá války a pronásled-

vání Církve. Dobří budou trýzněni, Svatý otec bude muset mnoho třpět, některé národy budou zničeny!« (13. července 1917)

Třetí část tajemství je symbolické zjevení, které se vztahuje k té části Poselství, která je podmíněná tím, zda přijmeme to, co Poselství požaduje: »Jestliže přijmou lidé mé požadavky, Rusko se obrátí a budou mít mír; jestliže ne, rozšíří své bludy po světě...«

Od chvíle, kdy jsme nesplnili podmínku této výzvy Poselství, ověřujeme si, že se naplnilo, Rusko vyrazilo do světa se svými bludy. A jestliže nekonstatujeme ještě úplné a konečné naplnění tohoto proroctví, uvidíme, že do něho vstoupíme postupně krok za krokem. Jestliže neustoupíme od cesty hříchů, nenávisti, pansty,

Jan Pavel II. ve Fatimě 13. 5. 1982

nespravedlnosti, porušování práv lidské osoby, nemravnosti a násilí atd.

A neříkejte, že je to Bůh, kob nás takto trestá; naopak, jsou to lidé, kteří si sami připravují trest. Bůh nás důrazně upozorňuje a volá na dobrou cestu, respektuje naši svobodu, kterou nám dal; proto odpovědnost spočívá na lidech.

V neděli 25. března 1984, o svátku Zvěstování Páně a současně Dni rodiny v rámci mimořádného Svatého roku vykoupení, Jan Pavel II. obnovil zasvěcení lidí a národů světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v náměstí Sv. Petra v modlitbě, která vychází z textu použitého v roce 1981.⁽³⁾

Třetí tajemství, věc minulosti?

Teologický komentář k publikovanému třetímu tajemství se zabývá těmito otázkami: 1. Veřejné zjevení a soukromá zjevení – jejich teologické místo. Soukromá zjevení se zde hodnotí jako pomocník víry a života podle zjevení, které nemůže nijak doplňovat, musí s ním být ve shodě a nesmí je zatemňovat. 2. Antropologická struktura soukromých zjevení se zabývá vztahem subjektivního a objektivního ve fenoménu soukromých zjevení a jejich symbolickým charakterem. V poslední kapitole jde o pokus interpretace fatimského tajemství, který vyústí ve názor, jenž vyslovil již kardinál Sodano ve Fatimě, že události, které symbolizuje třetí část tajemství »patří již minulosti«.

Máme zato, že toto hodnocení svým způsobem nedoceňuje samotné tajemství jako takové a čelá z fatimského poselství záležitost, kterou bychom mohli odložit ad acta. Kdyby ovšem fatimská proroctví opravdu již patřila minulosti, měli bychom žít ve zcela novém světě, ale my jsme naopak svědky, že »ruské bludy« se teprve nyní zarputile

Pokračování na str. 14

zabydlují jako formy totality nikoliv institucionální, nýbrž totality jakožto obecného přesvědčení o neexistenci hříchu a totality naprosté mravní zvrle, která hřích a zlo legalizuje, veřejně oslavuje a je připravena zneužívat dokonce mocenské prostředky na jeho ochranu. Odtud vyrůstá aktuální hrozba velkého pronásledování Církve, které předvídá třetí tajemství. Bludy, které Rusko rozšířilo do světa v první polovině století, nejenže nebyly překonány, ale naopak rozšířily se nebyvalou měrou.

O jaké bludy se jedná? O dialektický a historický materialismus a vědecký ateismus? To bylo pouze pseudovědecké podhoubí praktického materialismu, jehož důsledky hluboce pronikly do povědomí a praktického smýšlení a jednání lidí. Člověk zaujal suverénní místo samého Boha a osbouje si právo rozhodovat o životě a smrti, o dobru a zlu. Všechny »ruské bludy« pramení z bezmezné pýchy a sobectví. Ty nabývají nejružnější podoby především jako třídní, rasová, národnostní

a náboženská nenávist a nesnášenlivost, které jsou zdrojem neustávajících válečných konfliktů. Bolševické Rusko jako první rozvrátilo základy rodiny a legalizovalo potraty. Z bolševického Ruska vyšla sexuální nevázanost a ta se přes anglo-americkou oblast rozšířila do celého světa jako životní styl. Hrubá rouhání proti neposkvrněnému početí Panny Marie, jejímu panenství a božskému mateřství, urážky jejích obrazů jsou teprve nyní na denním pořádku. To nám vůbec nedovoluje pokládat fatimská tajemství za projektovou jízdenku a Boží varování pokládat za bezpřednětná.

Tvrzení, že poselství soukromého zjevení, i když účinně pomáhá pochopit a prožívat evangelium, zůstává nezávazné, může ovšem představovat povážlivé zjednodušení. Právě tím, že fatimské poselství lidé včetně odpovědných církevních představitelů skutečně včas nepřijali a neuposlechli Boží výzvy, přivedli katastrofální dopad předpovězených trestů, jimiž je naplněno toto století. Přitom podmínky, kterým mělo být vyhově-

no, byly nesrovnatelně prostší a dostupnější než dopad událostí, kterým jejich splnění mohlo zabránit.

Smyslem poselství je **přivést svět k pokání a obrácení**. To zdaleka ještě nepatří minulosti. Rozhodující úlohu měla sehrát právě Kristova Církev. Na předpovězený triumf Neposkvrněného Srdce teprve čekáme s vědomím, že je **podmíněn naší vědomou součinností a poslušností** k poselství, která nám Bůh posílá. Také Don Bosco ve svých prorockých hovořil o velkém vítězství Panny Marie, které bylo dokonce uvedeno jako nové Iepanto a symbolem těchto dvou největších vítězství byli v chrámu Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně dva andělé s prapory, z nichž jeden nesl letopočet »1571« a druhý »19..« Letopočty 19.. již ovšem uplynuly. Nemýlí se Boscova prorockví? Toto vítězství bylo na dosah ruky: **Pokud bychom byli uposlechli již v roce 1917 výzvy Matky Boží, bylo by dosaženo tohoto největšího vítězství a toto století by nebylo nejkrvavějším**

stoletím dějin, ale stoletím Božího království. V našich rukou byla již tehdy budoucnost světa. Neleží na nás, katolických křesťanech, největší odpovědnost za nejtragičtější selhání, za které se musíme veřejně kát, protože jsme svou nevěrou a neposlušností nešetřili lidstvo útrap a záplavy zla, které je postihly v tomto století?

Použité prameny:
Lucie vypráví o Fatimě
Vzpomínky, dopisy a dokumenty
Nakladatelství Editrice
Queriniana Brescia, 1997
Il Messaggio di Fatima
Příloha L'Osservatore
Romano 147/2000
Zpracoval -lš-
Pokračování příště

Poznámky:
0 První zasvěcení provedl teprve Pius XII. v roce 1942, kdy již byla předpovězená válka v plném proudu. Od zjevení uplynulo již čtvrt století (pozn. překl.).
0 Zvýraznění redakce Světla.

SKUTEČNÁ TVÁŘ „KATOLICKÉHO ANTISEMITISMU“

Německý týdeník Tag des Herrn informuje dne 4. června letošního roku o setkání tzv. „Dětí holocaustu“ v dolnosaském městě Lingenu. Jedná se o občany židovského původu z Německa a Polska, kteří přežili holocaust.

Sešlo se jich v Lingenu 250. Všichni vyprávěli svědectví o své záchraně. Absolutní většina z nich vděčí za to, že přežila, polským nebo německým katolickým rodinám a církevním institucím, zvláště ženským klášterům. Toto výslovně s vděčností prohlásil předseda tohoto sdružení Jakob Guttenbaum, dnes 70letý univerzitní profesor matematiky v Německu. Menšina z těchto přeživších byla zachráněna evangelickými rodinami nebo institucemi, někteří se za-

chránili sami tím, že se ukryli v lesích a opatřovali si potravu nejněžnějším způsobem. Tato fakta nemohou samozřejmě zakrýt středověký i novověký antisemitismus, jemuž podléhali i četní katolíci. V zájmu historické pravdy a spravedlnosti je však potřeba hovořit a psát i o této odvrácené tváři údajného „katolického antisemitismu“, která ukazuje, že nenávist k židovskému národu nebyla v žádném případě charakteristickou stránkou katolicismu, naopak se vyskytlo mnoho katolíků, kteří se s nasazením vlastního života snažili pomáhat krutě zkoušeným Židům. Ti měli plnou podporu hierarchie, zejména papeže Pia XII., v jehož intencích a dle jehož příkladu jednali, pracovali a riskovali. R. Malý

Zveme na tradiční pouť ke sv. Anně na Starou Vodu v sobotu 29. července 2000

Hlavní poutní mše svatá bude v 10.00 hod. Pak půjdeme průvodem ke královské studánce u kapličky. Pouť společně zakončíme svátostným požehnáním.

Pro mládež: Je možno přijet již v předvečer v pátek 28. července a prožít společně při zpěvu, modlitbách a adoraci „Noc na poutním místě“. Spojení vlakem z Olomouce do Domašova nad Bystřicí, dále asi tři hodiny pěší chůze přes město Libavá, směr Podlesí. Půjde se společně nebo je možnost dopravit se individuálně přímo na Starou Vodu. Vezměte si spací pytel, karimatku, jídlo a dobrou náladu. Bližší informace na římskokatolické farnosti Svatý Kopeček u Olomouce, tel.: 068/538 53 42.

GORAZDOVY DNY 2000

Neděle 23. července, v Rajhradě u Brna v 10.00 hod. mše sv. (Mons. Ljavinec, exarcha katolíků vých. obr.). V Praze v benediktinském klášteře sv. Petra a Pavla ve 14.00 hod. zahájení ikonopisecké školy přednáškou P. Stanislava Weigela

Čtvrtek 27. července, Hora sv. Klimenta v Chřibech v 9.00 hod. – přednáška „K pramenům duch. života“ (o. V. Ventura, CMTF Olomouc), v 10.00 hod. mše sv. (o. Ventura s koncel.), pokračují přednášky, v 17.00 hod. mše sv. (o. Stanislav Krátký).

Pátek 28. 7. a sobota 29. 7., na Hoře sv. Klimenta pokračují přednášky, v 17.00 hod. zakončení.

TRADIČNÍ VELKÁ KLOKOTSKÁ POUŤ V sobotu 12. srpna 2000 se uskuteční tradiční velká mariánská pouť k Panně Marii Nanebevzaté na poutním místě Klokoty u Tábora. Hlavní mše svatá je v 10.00 hodin, celebruje českobudějovický biskup Mons. Antonín Liška. Ve 14.00 hodin je svátostné požehnání.

Přání našim novokněžím

Novokněžím naší doby. Vidím vás, milovaní bratři, jak ležíte na koberci a na dlažbě naší katedrály. Oklopuje vás sbor světců a světic. Jsou s námi, když je vzýváme. A když veškerý Boží lid v katedrále volá: „Orodujte za nás!“

A pak do vašich duší vplynula moc a důstojnost Krista-Velekněze. Zápolení o Krista, které musí každé mladé a snaživé srdce bohoslovce prožít, tím ovšem neskončilo. Znovu započalo – jak ostatně prosil biskup světitel: aby Bůh dokončil dílo, které ve vás započal. Teď to bude zápolení o Krista na nové úrovni. Na úrovni profesionála, odborníka. Zápolení o Krista, o jeho následování, nejen pro druhé, ale stále opět i pro sebe. Neboť není takového okamžiku v našem životě (ale vůbec nikde), že bychom řekli: Teď už mám vyhráno. To bude až úplně na konci, jestliže stálým nacvičováním a sebedarováním budeme patřit Bohu cele, bez výhrad. To bude naše konečná a vrcholná seberealizace. Ta není v tom, že si žijeme „podle svých nápadů“ (viz žalm 81 (80), 12.13), ale v tom, že jsme svým svo-

bodným rozhodnutím „dovolili“ Bohu, aby on v nás uskutečnil, realizoval svůj originál. On je autor. Včetně autorství naší svobody. Autorství naší svobody je jeho dílo. On nám neublíží, vždyť přece Bůh je Lásky a v nás koná své dílo. O toto dílo Boží se kněží modlivali se svatým Ignácem z Loyoly – a modlívali se doposud – a právem: Suscipe, Domine, universam meam libertatem... Vezmi si, Pane, veškerou moji svobodu... To je skutečná seberealizace. Možná že někdy vás prožívání kněžství přivede k obnově novokněžské prostrace před Nejsvětější svátostí v pozdním tichu setrhlého kostela.

Myslím na apoštola svatého Petra. Na dva pokusy o seberealizaci. První na dvoře u Kaifáše. Tam se Petr zaklínal a zapřísahal: „Neznám toho člověka (totiž Ježíše)“ (Mt 26, 74). To byl celý on, Petr. – Druhý úkon seberealizace spatřuji v tom, jak Petr zamoučen říká: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě miluji“ (Jan 21, 17). Jsem si jist, že tento druhý projev seberealizace Petrovy je ten svobodný, ten pravý. Ten, který pak

přes kříž v Neronově cirku přešel v seberealizaci nebeskou. Tam je stále. V účasti na věčné radosti trojjediného Boha.

Přeji vám, milovaní bratři, věmost milosti kněžského svěcení. Latinsky se naše stavovská svátost jmenuje „Sacramentum Ordinis“, tj. svátost zařazení do řádu, do Božího pořádku. V tomto zařazení musí mít kněz důvěru svých představených i důvěru těch, kteří jsou svěření jeho starostlivosti. Víím, že kolem vás krouží mnoho rozličných názorů – i věroučných, z nichž leckterý byl už dávno Církví zamítnut jako mylný. Pozor na nauky mrtvolné! Na ty, jejichž pach je neparfémován líbivými módními, snad demokratizujícími větíčkami. Jsme v nebezpečí, že je budeme vdechovat jako sladký jed, jako duchovní drogu, která nám přivodí duchovní smrt. Nám a našim familiům...

Přeji vám a doporučuji přizpůsobení ne duchu doby, ale především Duchu svatému, opravdovému Pánu a Dárci života. A opět si připomeňme, že počínání Panny Marie, Služebnice Boží a Královny vesmíru, bylo a je vždy z Ducha svatého.

Mons. Erich Pepřík

Liturgická čtení

Nečle 23. 7. – 16. nečle v mezidobí

1. čt.: Jer 23, 1-6
Ž 23 (22), 1-3a. 3b-4. 5. 6 Odp.: 1
2. čt.: Ef 2, 13-18
Ev.: Mk 6, 30-34

Pondělí 24. 7. – ferie

1. čt.: Mich 6, 1-4. 6-8
Ž 50 (49), 5-6. 8-9. 16bc-17. 21+23 Odp.: 23b
Ev.: Mt 12, 38-42

Úterý 25. 7. – svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4, 7-15
Ž 126 (125), 1-2ab. 2cd-3. 4-5. 6 Odp.: 5
Ev.: Mt 20, 20-28

Středa 26. 7. – památka sv. Jáchyma a Anny

1. čt.: Jer 1, 1. 4-10
Ž 71 (70), 1-2. 3-4a. 5-6ab. 15ab+17 Odp.: 15a
Ev.: Mt 13, 1-9

Čtvrtek 27. 7. – památka sv. Gorazda a druhů (v Ŕechách nez. pam.)

1. čt.: Jer 2, 1-3. 7-8. 12-13
Ž 36 (35), 6-7ab. 8-9. 10-11 Odp.: 10a
Ev.: Mt 13, 10-17

Pátek 28. 7. – ferie

1. čt.: Jer 3, 14-17
Jer 31, 10. 11-12ab. 13 Odp.: srov. 10d
Ev.: Mt 13, 18-23

Sobota 29. 7. – památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4, 7-16
Ž 34 (33), 2-3. 4-5. 6-7. 8-9. 10-11 Odp.: 9a
Ev.: Jan 11, 19-27 nebo Lk 10, 38-42

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	23.7.	24.7.	25.7.	26.7.	27.7.	28.7.	29.7.
Antifona	1136	1150	1673	1754	1722	1213	1768
Žalm	784	783	786	783	783	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1438	1440	1723	1213	1769
Antifony	1137	1151	1438	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	813	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1674	1441	1724	1217	1770
Antifona k Zach. kantiku	706	1155	1439	1441	1442	1218	1443
Prosby	1140	1155	1675	1757	1724	1218	1771
Záv. modlitba	706	1156	1439	1441	1442	1218	1443

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	792	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1676	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	706	1159	1439	1191	1206	1222	1336

Nešporý:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1677	1440	1727	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1439	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1678	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1680	1441	1730	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	705	706	1164	1439	1442	1443	1227	706
Prosby	1135	1149	1165	1681	1764	1731	1227	811
Záv. modlitba	706	706	1165	1439	1441	1442	1227	707
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

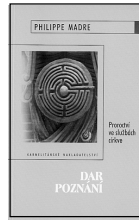
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Philippe Madre: DAR POZNÁNÍ

Církev nás po vzoru svatého Pavla vybízí, abychom usilovali o charismata, zvláště o dar prorocství. Požívá-li se tento dar moudře, jeho ovoce je četné a ani jeho evangelizační účinek není zanedbatelný. Bohužel však v této oblasti naše neznalosti a strach velmi brzdí dílo, jež chce Duch svatý skrze nás konat. Autor, člen komunity Blahoslavenství, v této knížce popisuje základy používání prorockého daru a dělí se se čtenáři o několik svých zkušeností.

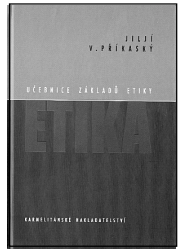
*Kamelitánské nakladatelství, brož.,
115 x 180 mm, 56 stran, 49 Kč*

Jiljí V. Příkaský: UČEBNICE ZÁKLADŮ ETIKY

Učebnice je směřována především do řad dospívajících čtenářů, kteří hledají hranice mezi správným a špatným jednáním. Autor v ní vychází vstřícně základnímu ujasňování nezbytných etických pojmů, a to jak svými výklady, které udržují kontakt s běžnými životními situacemi, tak i vhodnými cvičnými otázkami. Asi největší předností této učebnice je její klasický základ. Klasická etika totiž obsahuje staletými ověřenou životní moudrost o hodnotách, které nepodléhají dějinným a kulturním proměnám.

*Kamelitánské nakladatelství,
váz., A5, 136 stran, 145 Kč*

Tomáš Špidlík: POUŤ VE SVATÉM ROCE 2000

V této knížce chce jezuita P. Špidlík zdůraznit některé prvky Svatého roku. Jde o prvky, které během dějin církve nakonec vyhranily tradici jubilejních oslav nebo jež se někdy staly záminkou pro nepochopení mezi křesťany – to je případ odpustků – a jež tedy vyžadují vysvětlení.

Refugium, brož., A6, 32 stran, 20 Kč

Chérie Carter-Scottová: JE-LI ŽIVOT HRA, PAK MÁ TATO PRAVIDLA Deset pravidel lidskosti, jak byla uvedena v knize Slepíční polévka pro duši

Autorka sestavila seznam základních životních pravd, které obsahují všeobecné poznání. Jestliže je pochopíme a budeme se jimi řídit, můžeme si vytvořit smysluplný vztah k sobě samým i k ostatním, v zaměstnání i doma. Jednotlivé kapitoly přinášejí mnoho inspirujících myšlenek pro každodenní život, ilustrovaných příběhy, a předkládají lekce, ve kterých nabízejí analýzu sebeucty, vlastní hodnoty, přijetí, opuštění, etiky, soucitu, pokory, vděčnosti a odvahy. Především je však zdůrazněna myšlenka, že moudrost se nachází uvnitř každého z nás.

*Columbus, váz., přebal, 144 x 174 mm,
132 stran, 149 Kč*

Walter Nigg: KNIHA KAJÍCNIKŮ

Devět portrétů významných osobností světových dějin od dob Krista až po dnešní dobu. Jednotlivé portréty: Marie Magdalská, Makarius Veliký, Markéta z Cortony, Girolamo Savonarola, Abbé de Ranocé, Dostojevskij, Albert z Krakova, Charles de Foucauld a Simone Weilová.

Cesta, brož., 108 x 190 mm, 272 stran, 156 Kč

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odšifrujte!

Novinové vřplátne

**Placeno převodem
706 035**

SVĚTOVÉ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního nakladatelství olomouckého o. s. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídry v oblasti víry a mravů. Neznáma to však, že ukeřloval schválení se ztočozňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inacet.cz; http://www.ova.inacet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasťní správou pošt v Ostravě o. s. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEIN, Vlnohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zasilek povolene SP, s. p. ZSRF Bratislava, o. s. j. 3335-0FC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme ko-